

1. AFDELING,

som handler om en frygtelig Ildbrand, hvorved 3 Huse
lugdes i Aske.

Mel.: Nattens dønrønde Taage.

Nær til Jul var man naaet,
Taagen sig sænkede tæt. —
Faaret var slagtet og flaaet,
Kødet var saltet saa net;
nu skulde Tællen smeltes,
Gryden paa Ilden blev sat;
ak, men Gryden den væltes,
og Tællen fængede brat.

Luen knitrer og raser,
Loftet straks fænger som Straa,
alt hvad med Slukning de maser,
vil ikke en Smule forslaa.
Røgen mod Himmelen stiger,
Ilden er Herre saa ond,
rædde tilbage de viger,
det var en bedrøvelig Stund.

Godt, at vi huskede Sprojten,
ellers det værste var hændt,
Sypigens var gaaet fløjten,
kanske vort Vandværk var brændt.
Men paa et Par Øjeblikke
Lindenskov Støvler fik paa,
Slangen han glemte at fikke,
det kan man nu sagtens forstaa.

Mægtige Straaler han sendte,
lige hvor Ilden var,
aa, hvor med Vandet de røndte!
Det kan nok være, den skar.
Pumpen af kraftige Hænder
drevs, lidt stærkt det gik,
Sidestraaler den sender,
vor Foged en Støvlefuld fik.

Alt dog gik, som det burde;
Larsen en Skorsten rev om.
Hjulpet af hvem, der turde,
han reddede til Natten den kom.
Og da det gryed af Morgen,
saa man, ej Skade var sket;
da var der Maade med Sorgen,
man værre dog for havde set.

2. AFDELING,

Huset, der steg op af Asken, ligesom Fugl
Feniks i gamle Dage.

Mel.: Kejseren af Kinesiens Land.

Der blev Møde, og der blev talt,
noget er vist og andet er galt.
Der blev lavet en Komite,
som til Bunds i Sagen kan se:
Hus vi mangler, lad os det bygge,
at vi kan samles i Fred og Hygge,
snakke os trætte paa Politik,
slide os sunde ved Gymnastik.

Huset blev vi enige om,
Petersen og hans Tommestok kom;
snildt han laved en Tegning flot,
saa vi mangled en Mester blot.
Det ku' Petersen ogsaa være,
andre til Gavn, sig selv til Ære.
Blot vi nu lidt Skillinger har,
saa er Tingen klappet og klar.

F. Christiansen kom med sin Ske,
da blev der rigtig noget at se.
Fint og kunstigt han mured i Tavl,
laved især en nysselig Gavl.
Simonsen kom med Pensel og Krukke,
Dekorationer og Friser smukke
malede han i Stue og Sal,
den Idé var just ikke saa gal.

Hele Byen tog enig fat,
jævnede Pladsen net og glat,
korte og graved med Fynd og Klein,
stadigt og støt skred Arbejdet frem.
Nu har vi Hus til Gavn og Glæde,
vi vil enige om det frede.
Gid det staa som et Samlingstegn,
værnet af vor Samdrægtigheds Hegn!

Men er der Fest i Byens Hus,
saa skal der noget i Fad og Krus;
derfor vi os en Vært maa ta',
Madsen vil nok den Stilling ha'.
Han skal støge og han skal bage,
nu skal I straks faa Kaffe og Kage.
Mangler de noget, sig bare til,
straks paa Pletten han være vil.